

Είναι τὰ μαγικά παλάτια, πού εἰς ἀνθοστολισμένους τόπους κάτω ἀπὸ ρόδινο οὐρῆν ἔκτιζε ἀπὸ μικρὸ παιδί καὶ ἐκλείει μέσα ὄνειρα χρυσᾶ, πού τὰ συντρόφευαν ἐλπίδες, πού τραγουδοῦσαν γύρω των γλυκὰ τραγούδια.

Ἐνα ἕνα ὅμως Μάγαιρα σκληρὰ μὲ σιδερένια χέρια ὅλα τὰ κατέστρεψε. Πᾶνε τὰ παλάτια! Τὰ ὄνειρα ἐτάφησαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια, καὶ ἡ ἐλπίδες τρομαγμένες ἐπτερυγίσαν...

Λουλούδια τώρα πλέον δὲν ἔχει πουθενά, οὔτε χλωρὸ χορτάρι φυτρώνει ἐκεῖ ἐπὶ μνήματα. Παντοῦ μόνον ἀγκάθια ἀπλώνονται, γι' αὐτὸ ὅσον εἰμπορεῖ, πετᾶ ὑψηλά...

Ἀνοίγει πάλιν τὰ μάτια. Τώρα πλέον ἄνεμος δὲν φυσᾷ ἡ ὀρηκτικὴ βροχὴ ἔπαυσε· τὰ σύννεφα φεύγουν βιαστικά, σὰν νὰ τὰ διώκη κανεὶς.

Ἡ θύελλα ἐξητλημένη τελειώνει τὸ δεῦτερο μέρος τῆς συμφωνίας καὶ παρχωρεῖ τὴν θέσι τῆς εἰς τὴν Γαλήνην.

Τὸ δένδρο τώρα ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρο εἶναι ἐντελῶς γυμνόν. — Ἀπέθανε τὸ καλοκαίρι!

Ὅλα τὰ φύλλα τῶν θερινῶν δένδρων καὶ θάμνων ἔστρωσαν τὸ μνήμᾳ του!

Ὅλα τὰ θερινὰ ἄνθη ἔγειναν σάβανόν του!

Ἡ Φύσις ἔκλαυσε, ἐπένησε, ἐξεθύμανε, ἐπαρηγορήθη. Τὸ πένθιμο ἐμβατήριον μετὰ τὴν κηδεία διαδέχεται χάρμῳ συνο...

Τί κι' ἂν ἀπέθανε τὸ καλοκαίρι;...

* *

Ὁ οὐρανὸς εἶναι καθαρὸς· ἔχει τὸ πλέον εὐθυμὸ γαλάνο χρῶμα. Μικρὰ ῥάκη ἀπὸ σύννεφα φεύγουν, ὅλο φεύγουν, σὰν πένθιμες ιδέες, πού διασκεδάζονται...

Ὁ ὕμνητός εἶναι φειδρός, ἐλαφρὸς. Ἐπάνω ἔς τὰ ὀλοπράσινα πεῦκα καὶ τὰ ἄλλα δένδρα τοῦ ἄλσους ἢ σταγόνες τῆς βροχῆς λάμπουν σὰν δάκρυα μέσα σὲ μάτια, πού τὰ πλημμυρεῖ χαρὰ.

Ἡ Φύσις ὅλη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Γαλήνης καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἴριδος, ἡ ὁποία ὑψώνεται μεγαλοπρεπῆς ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὕμνητόν καὶ διαγράφει τὸ τόξον τῆς εἰς οὐρανὸν διαυγέστατον, τονίζει ὕμνον ὅλο ἡρεμία καὶ φῶς, πού γεννοῦν νέαι ἐλπίδες...

* *

Γιατὶ νὰ αἰσθάνεται τὸ σιδερένιο χέρι νὰ τῆς πιέξῃ τὴν καρδιὰ καὶ τὸν λαιμό;

Γιατὶ τόση γαλήνη νὰ μὴν ἔχη τὴ δύναμι νὰ καταποσύνῃ τὴν τρικυμίαν τῆς ψυχῆς τῆς, γιατὶ τόσο φῶς νὰ μὴ φωτίσῃ τὸν σκοτεινὸ τῆς ὀρίζοντα;

Ἀποτόμως ἀφίνει τὸ παράθυρο. Κἄτι τι τὴν πνίγει· πρέπει νὰ ξεθυμάνῃ κι' αὐτή.

Νευρικὴ, ἀνοίγει μίαν θήκη, πού ἔχει σχῆμα μικροῦ φερέτρου· πέρνει σπασμωδικὰ τὸ ὄργανον, πού ἐκοιμᾶτο ἤσυχα ἐκεῖ, γονατίζει ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, πού περιβάλλει τώρα χρυσὸς φωτοστέφανος, προσηλώνει μὲ ἔντασι τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὰ μάτια του, σὰν νὰ ζητῇ νὰ ροφήσῃ ὅλο τὸ φῶς, πού χύνει αὐτὴ ἡ ἰδέα, καὶ τονίζει ἕνα πικρὸ καὶ σπαρακτικὰ θλιβερὸ παράπονον.

Ἡ ψυχὴ ἐκείνη εἰς τὴν ἀνοίξι τῆς ζωῆς θρηγεῖ, γιατί αἰσθάνεται φθινοπώρων πένθη..

Τὸ δοξάρι κλαίει, κλαίει μὲ λυγμούς. Τὴν ἡρεμὴ ἀτμοσφαιρὰ τοῦ δωματίου συγκλονεῖ ἡ ἀπελπισία.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως ὁ παροξυσμὸς παρέρχεται καὶ ἡ δοξαρὴς γεινόνται μαλακώτερες, παρακλητικῆς.

Ἐξαφνα ἀκούει νὰ σείωνται οἱ κλάδοι τῆς ἐρείκης. Παρκτηρεῖ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἀνακαλύπτει τὸν σπουργίτη, πού δειλά, δειλά ἐπρόβαλλε ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχε κηταφύγει...

Ἡ Θεὰ δλόφωτη, λαμπρὰ αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν κυττάζει μὲ τὸ μειλίχιον καὶ σοβαρὸ μείδιμά τῆς. Εἶναι γι' αὐτὴ σὰν μίαν ἐμφάνισιν ἀπὸ τὸ πρῶν δὲν τὴν εἶχε καθόλου ἰδεῖ.

Προσηλώνει τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸ μέτωπόν τῆς... Κάτι διαβάζει ἐκεῖ.

Μετὰ μικρὰν παῦσιν, τὸ δοξάρι, πού ἐναερίαν ἐκρατεῖ, περνᾷ ἐπάνω ἔς τῆς χορδῆς ἀργά, σιγά, τόσο ἡρεμᾶ, πού ὁ σπουργίτης δὲν φοβεῖται, καὶ τολμᾷ καὶ κάθεται ἔς τὸ χέρι, πού τὸ σύρει καὶ ἡ λεπτὴ μελωδία, πού χύνεται, εἶναι θωπευτικὴ σὰν γαλήνη...

Παρηγορημένη καὶ μὲ νέες ἐλπίδες σηκώνεται. Ὁ σπουργίτης τὴν ἀκολουθεῖ.

Ἀνοίγει τὸ παράθυρο κι' ἐκεῖνος μὲ κελᾶδημα χαρᾶς πετᾷ ἔξω.

Ἡ Φύσις τώρα τῆς μειδιᾷ...

Μειδιᾷ κι' ἐκείνη...

Καὶ ἀγκυλιάζονται τὰ μειδιάματα μέσα ἔς τοῦ φθινοπώρου τῆ γαλήνης...

ΜΟΙΡΑΙΑ

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ὁ δάσκαλος (θυμωμένος διότι τὸν διακόπτουν, ἐνῶ παραδίδει) Μόλις ἀνοίξω τὸ στόμα μου, ἀμέσως μιλᾷς ἕνας βλάκας!

*

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἕνα σπῆτι εἶνε συγκεντρωμένοι πολλοὶ περίεργοι.

Διαβάτης πηλοτάζων ἐρωτᾷ.

—Συνέβη κανὲν δυστύχημα;

—Μάλιστα, κύριε· γίνεται γάμος.

